

Géczi János

TÖREK

1. akkor még bennem voltál
jártuk a mindig a Tiszához vezető utcákat
belőlem nézted a neveket

2. nem mindegy melyik hangszert
helyezzük a föld keze ügyébe

3. csöpög a folyékony rózsza
a megoldadt szó és a hó

4. elkaptad a tekintetem
máris vitted tovább
fél életre így lettünk társak
hordozol magaddal
mint verőköltő bodobács
a verőköltő bodobácsot

5. azzal kezdődik a leghosszabb évszak
hadd tegyem hozzá, azzal is végződik
van egy nap, amelyre rázuhan a jövő
súlyos leplével letakar
mint a guanó és tömeget is ad hozzá
éppen az én tömegemet

6. kis Horatiusom
tréfából mondd az igazat

7. lesz egy hét novemberben
Palicson, a tenispályán
amelynek minden napján
elhever egy parknyi válaszlevél

8. itt vannak ezek a barázdák
amelyek a földről szólnak, hűen
majdnem feketén, ahogyan a múltak
megcsalnak és szétomlanak

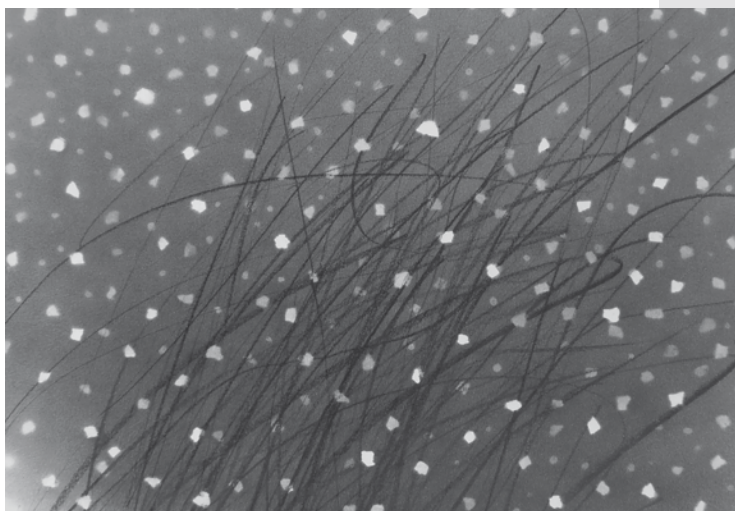
9. jön a hullám
feltorlódik és hengernyi levegőt
magába göngyöl
mielőtt zöld tarajt növeszt búzából
majd sárkányként ráront a göröngyök
kisállat-seregére

10. ahol egymás mellé fektetve
két kötömb van Krisztusból
amelyről mindig a combjait húggyal
locsoló kövér nő jut eszembe

11. reggel úgy fordította
a sziken hasra a nap, hogy az este
is akként talált reá, hogy terítsen rá
levegőkönnyű sötétet

12. a folyó mást se csinál
csak vénlányként reng, ring, mozog
mint aki mást se csinál, túl azon
hogy feltöröl a parton néhány
gazdátlan lábnyomot

13. súlyos függő, bross, fülbevaló
csupa boka- és nyaklánc
és októberig zöld mindegyik

14. Zentán ahol
négyyszer megcsodáltam
mindig másként ugyanazt a rózsát

15. a fehér összes változatával
kitömve mint bab a szemesbabbal

16. fecskefény

17. nem lesz belőlünk
egyéb, mint szó
annyi leszünk, amennyi őszünk
a lehelet